

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 5. Hæresis Montani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum II.
A. C. 170.

litoni compar, Epistolam Apologeticam pro Christianis ad Imperatorem dedit, aliorum etiam librorum auctor, decem enim numerantur, quos scripsit, partim contra Gentiles, partim contra Judæos, & postremo contra Montanistas, quorum tunc hæresis ex incunabulis prorepebat. Plures eodem tempore auctores librorum per celebres extiterunt. In Insula Creta Pinytus Episcopus Gnosæ, cujus jam memores fuimus. Philippus Gortynensis Episcopus egregii operis contra Marcionem auctor. Modestus ejusdem Marcionis errores ex caligine in lucem protraxit. Musanus energice scripsit contra quosdam Ecclesiæ desertores, & ad Encratitarum hæresin transfugas, quæ tunc Tatiano Parente nascebatur. Hi Scriptores Ecclesiastici omnes sub Imperatore Marco Aurelio calamum stringebant.

Hier. ibid.
Euf. IV. hist.
c. 23.

§. V.

Hæresis Montani.

Euf. in Chr.
An. 172.
Script. ant.
ap. Euf. hist.
V. c. 16.
An. 171.

Ad hujus Imperatoris annum undecimum, Jesu Christi centesimum septuagesimum primum Montanistarum primordia referunt. In Mysia Phrygiæ oppido, dicto Ardabavo, quidam Evnuchus Neophytus nomine Montanus, illo, quo Gratus Proconsul Asiæ præerat, tempore, primum inter suos locum immoderatissime affectabat; cumque hoc modo

do locum dedisset Diabolo, derepente Sæculum II. A. C. 171.
 obsessus, & mentis impos, publice loqui,
 proferre insolita, & vaticinari contra
 traditiones, & consuetudines, ab origi-
 ne per successionem in Ecclesia receptas.
 Pars audientium, eum spiritu erroris a-
 gitatum, judicabat, & indignata, quod
 turbaret populum, minis a proposito de-
 terrere nitebatur, juxta monitum Domi-
 ni; cavete a falsis Prophetis. Alii vano
 gaudio de gratia Spiritus S. & Prophe-
 tiæ dono latantes, & decepti, ad loquen-
 dum exstimulabant, ita, ut jam nemine
 cohibente, quæ vellet, effutiret.

Montano duæ adjutrices se junxerunt,
 eodem spiritu turbatæ, quæ Magistri ex-
 emplo multa sine ratione, & sensu con-
 tra communem loquendi modum blate-
 rabant. Sectatores ejus, parvus quidem
 Phrygum numerus, promissionum ma-
 gnitudine suspensi, jam felicitatis apicem
 sibi tangere videbantur; nonnunquam
 autem exprobrationibus maligni spiritus,
 occulta eorum scelera conjeçantis, qua-
 si convicti percellerantur. Duarum mu-
 lierum nomina erant Prisca, seu Priscilla,
 & Maximilla; hæ opulentia, & nobilita-
 te supra vulgus multos suis largitionibus
 seducebant, ipsæ vicissim ab aliis dona ac-
 cipientes; quamprimum eas Spiritus
 Prophetiæ corripuisset, ante omnia a ma-
 ritis recesserunt, tanta jactantia, ut se in
 Mini-

Hier. epist.
54. ad Marc.
Apoll. ad
Euf. hist. V.
c. 17.

Miltiad. ap.
Euf. V. c. 17.

Sæculum II. Ministerio Prophetiæ Quadrato, & Am-
 A. C. 171. miæ ex Philadelphia, vere antea inter
 Catholicos Prophetiæ gratia ornatis, suc-
 cessisse credi vellent; constans autem e-
 rat opinio, Prophetiæ Spiritum in Eccle-
 sia non cessasse, sed usque in finem dura-
 turum.

*Justin. in
 Tryph.*

1. Cor. 13. 9. Montanus se suasque Prophetissas
 plenitudinem Spiritus Dei, qui in alios
 fuerat divisus, accepisse assererat, per-
 verse illa S. Pauli verba interpretatus:
 ex parte cognoscimus, & ex parte pro-
 phetamus; seipsum igitur Apostolis su-
 periores faciebat, quia in ipsum perfe-
 ctio, id est Paracletus, quem JESUS Chri-
 stus promiserat, advenisset; ideo a suis
 dictus est Paracletus.

*Hier. ep. 54.
 ad Marcell.*

Docebat Monta-
 nus, Deum primo voluisse mundum sal-
 vare per Moysen, & Prophetas, quod
 cum non potuisset efficere, fuisse incar-
 natum, cumque nec isto medio quidquam
 profecisset, per Spiritum Sanctum descen-
 disse in Montanum, Priscam, & Maximil-
 lam. Doctrinam etiam, si ipsi fides, A-
 postolorum Doctrina perfectiorem asse-
 rebat; S. Paulus transitum ad secundas
 nuptias permiserat, Montanus ut flagi-
 tiosas damnabat, & matrimonii dissolu-
 tionem permittebat. Nova jejunia in-
 ducebat; Apostoli unam tantum insti-
 tuerant quadragesimam, Montanus tres
 per annum præscribebat. Fugam tem-
 pore

pore persecutionis agebat esse illicitam, ^{Sæculum II.}
 jubebatque, ut quis seipsum Martyrio of- ^{A. C. 171.}
 ferret. Sectatores ejus more Marcioni-
 tarum magno Martyrum suorum nume-
 ro gloriabantur. Montanus vix ullos
 peccatores ad pœnitentiam admittebat.
 Inter Catholicos Episcopi primum locum
 occupabant, tanquam Apostolorum suc-
 cessores, inter Montanistas primo loco
 veniebant Patriarchæ, secundo illi, quos
 Cenones vocabant, & tertio ordine E-
 piscopi. Pepusium, parvum Phrygiæ ^{Apoll. apud}
 oppidum, Montani erat Metropolis, quam, ^{Eus. V. c. 18.}
 ut homines illuc pelliceret, Jerosolymam
 nuncupabat.

Quosdam pecuniæ exactores consti-
 tuerat, oblationum prætextu quas non
 solum a divitibus, sed etiam a pauperi-
 bus, orphanis, & viduis quæstuose colli-
 gebant. Prædicatoribus suis, ut laute
 vivendi facultates essent, annuos reddi-
 tus dabat. Si quis Prophetissas ejus
 vellet demereri, id donis aureis & argen-
 teis, aut vestibus pretiosis fieri oportebat.
 Mores quippe eorum a Doctrinæ
 severitate valde distabant. Quidam ex
 eorum Secta Confessor, nomine Themis-
 son, propter fidem in vincula conjectus,
 magna pecuniæ vi libertatem emit, tum-
 que quasi Martyrii gloria inflatus, Apo-
 stolorum exemplo epistolam universis
 Fidelibus scripsit, qua suos errores de-
 fendere,

Sæculum II.
A.C. 171.

fendere, & Catholicos instruere præsumebat.

Quendam nomine Alexandrum unius ex Prophetis commensalem, ad cujus pedes multi prosternebantur, furti, aliorumque criminum fuisse damnatum ex publicis Asiæ tabulariis probari poterat; nam Ephesi a Proconsule Æmilio Frontino fuerat iudicatus, & quamvis esset Apostata, Fideles tamen decepit, quorum opera, tanquam propter Nomen JESU Christi pateretur, pœnis ereptus est. A sua Ecclesia, quia fur esse sciebatur, non receptus, pluribus annis cum Prophetisa habitavit, nesciente, qualis esset. Apollonius tunc temporis Historicus Ecclesiasticus hæc omnia Montanistis exprobrat, & addit: *Qualia de isto, talia etiam de pluribus aliis ex vestris probare possumus. Aut si innocentia sua confidunt, probationes solvant.* Et alibi: *Si negent, a suis Prophetis munera accipi, saltem hoc promittant, quod si hujus avaritia fuerint convicti, eos pro Pseudo-Prophetis sint habituri, & nos id ipsum mille argumentis omnium oculis exponemus. At num ex fructibus eorum ipsos Prophetas esse cognosci possit, examinemus. Eja! edicite! suntne Prophetæ, qui capillos, & supercilia pingunt, qui mundanorum more ornantur, aleas tractant, ex pecuniis mutuo datis usuras accipiunt?*
Edicant

Edicant, an hæc facere Prophetis liceat, & ego sole clarius demonstrabo, quod faciant.

Sæculum II.
A. C. 171.

§. VI.

Damnatio Montanistarum.

Zoticus ex oppido Comano, quod in Pamphilia fuisse creditur, & Julianus Apamiensis ex Phrygia, præter alios Episcopos Maximillam crimine falsi convicissent, & spiritum ejus malignum eiecissent, nisi a Themisonis sectatoribus fuissent impediti; spiritus vero malignus, Maximillam obsidens, in sermone contra Asterium Urbanum dicebat: *Oves me persequuntur tanquam lupum, at non sum lupus, sed Verbum, Spiritus, & Virtus sum.* Etiam Sotas Anchialæus spiritum Priscillæ exorcismis pellere fuisset aggressus; at fæminæ fautores non admiserunt. Fideles Asiæ sæpe, & in diversis locis ad hujus Prophetæ simulationem excutiendam convenerunt; denique Montanum ab initio per ignorantiam crassam, & voluntariam lapsum, deinde in insaniam, cujus potens non esset, & in maniam, omnis pudoris expertem, devolutum esse judicarunt. Nec enim ullum Prophetarum vel veteris, vel novi Testamenti tali modo Spiritu turbari experientia docebat; nec Agabo, *Sup. lib. I. vel n. 47.*

Script. Ant. apud Euf. V. c. 16.

Serap. ap. Euf. V. c. 19.

Euf. V. c. 17.

Sup. lib. I. vel n. 47.